

Arrest

nr. 183 700 van 12 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien het verzoekschrift dat verzoekster op 10 maart 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de voormelde beslissing.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2017 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren te Z. op [...] 1983.

Op 17 oktober 2016 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de verzoekster op 2 oktober 2016 in Oostenrijk en op 10 oktober 2016 in Duitsland werd geregistreerd, telkens in het kader van een asielaanvraag.

Op 20 oktober 2016 werd verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking).

Op 24 oktober 2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties, die deze op 31 oktober 2016 hebben geweigerd.

Op 12 december 2016 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Duitse instanties die op 14 december 2016 hebben ingestemd.

Op 17 januari 2017 nam de gemachtigde een beslissing betreffende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de-heer/ mevrouw, die verklaart te heten;

naam : A.

voornaam; V. J. A.

geboortedatum : [...]1983 geboorteplaats : Z. nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend het verblijf in het Rijk geweigerd.

REOEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 17.10.2016 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een echtscheidingsdocument voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 02.10.2016 in Oostenrijk en op 10.10.2016 in Duitsland werden geregistreerd, telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Irak, werd gehoord op 20.10.2016 en verklaarde dat ze Irak 3 maanden eerder verliet om naar Turkije te reizen om er 3 dagen in een vluchtelingenkamp en vervolgens 1 maand bij haar smokkelaar in Istanbul te verblijven. Ze gaf aan dat ze vervolgens via enkele voor haar onbekende landen naar Oostenrijk reisde. In Oostenrijk werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 02.10.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat ze er effectief een asielaanvraag indiende, maar dat ze daartoe gedwongen werd. Ze verklaarde dat ze 2 dagen in een opvangcentrum in Wenen verbleef alvorens naar Duitsland door te reizen. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 10.10.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat ze er effectief een asielaanvraag indiende, maar dat ze daartoe gedwongen werd. Ze verklaarde dat ze 2 dagen in een opvangcentrum verbleef om vervolgens naar België door te reizen om er op 14.10.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 17.10.2016 een asielaanvraag in.

Op 24.10.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 31.10.2016 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag weigerden. De Oostenrijkse instanties gaven aan dat de Duitse instanties aan hen geen terugnameverzoek richtten en Duitsland derhalve de verantwoordelijke Lidstaat is geworden. Dientengevolge werd op 12.12.2016 een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op

14.12.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze voor België koos omdat haar halfbroer er woont en het haar wens is om met hem verenigd te worden.

Ze gaf aan dat ze eveneens voor België koos omdat het de mensenrechten respecteert. Gevraagd naar bezwaren tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland, gaf de betrokkene aan niets tegen Duitsland te hebben, maar dat haar hoofddoel was om naar België te komen bij haar halfbroer. Ze gaf aan in Duitsland niemand te kennen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, een in België verblijvende halfbroer te hebben. Raadpleging van de gegevensdatabase leverde evenwel geen resultaat op.

Betreffende de vermeende aanwezigheid van haar halfbroer in België, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende halfbroer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Wat de vermeende halfbroer van de betrokkene betreft, merken we vooreerst op dat raadpleging van de gegevensdatabank geen resultaat opleverde en dat we tevens niet in het bezit zijn van een schriftelijke verklaring zoals hierboven vermeld. Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens haar verhoor - wat haar gezondheidstoestand betreft - verklaarde psychische problemen te hebben en hiervoor behandeld te worden. Ze gaf aan dat ze ademhalingsproblemen krijgt, snel vergeet en hoofdpijn krijgt. Ze voegde er nog aan toe dat ze niet van drukte houdt en graag alleen wil zijn. We merken evenwel op dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar vermeende halfbroer en haar zou bestaan en dat de vermeende halfbroer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Betreffende haar vermeende gezondheidsproblemen, wensen we eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de

gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in haar geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grand zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf expliciet aan niets tegen Duitsland te hebben, maar dat België haar hoofddoel was omwille van de aanwezigheid van haar vermeende halfbroer.

We merken op dat de Duitse instanties op 14.12.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database

(Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA- rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procédure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Bovendien wijzen we er op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève eil/i het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten (4)."

Op 3 maart 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies). Het is naar aanleiding van dit bevel dat het huidige verzoek tot voorlopige maatregelen werd ingediend. Verzoekster diende ook op dezelfde datum een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen het bevel van 3 maart 2017.

2. Ontvankelijkheid en rechtspleging

2.1. Met betrekking tot de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Vooreerst merkt de Raad op dat de raadsman van verzoekster ter zitting heeft verduidelijkt dat hij met het thans voorliggend beroep de versnelde behandeling wenst te verkrijgen van het hangend schorsingsberoep bij de Raad tegen de beslissing van 17 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit behelst dus een toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is (geworden).

Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

In casu maakt verzoekster het voorwerp uit van een beslissing van 3 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing, die aan de verzoekster werd betekend op dezelfde dag, maakt haar verwijdering imminent nu deze de vasthouding van verzoekster beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft op 10 maart 2017 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 13septies van 3 maart 2017 ingediend. Het feit dat de laattijdigheid van het beroep werd vastgesteld in de zaak tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, doet geen afbreuk aan het feit dat deze verwijderingsmaatregel gelijktijdig het voorwerp uitmaakt van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan, zoals vereist door artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De thans bestreden beslissing waarvan de schorsing bij voorlopige maatregelen wordt gevorderd, behelst een eerste verwijderingsmaatregel dermate dat de voorlopige maatregelen binnen de 10 dagen dienden te worden gevorderd. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de wettelijke termijn. De tijdigheid van het beroep wordt door verweerder niet betwist.

Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 200.485, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoekster imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

2.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. de verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid *iuncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);

2. de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid *iuncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet)

De tijdigheid van de vordering wordt zoals *supra* gesteld door de Raad noch door de verwerende partij betwist.

3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.2. Beoordeling.

3.2.1.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort

het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) en van de artikelen 4 en 17 van de Dublin III Verordening.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3, 2 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

"2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Uit de bovenstaande bepaling blijkt aldus dat indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekster in Duitsland systeemfouten bevatten, die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en geen andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, België verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek.

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat, de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III Verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken asielzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU).

Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg onderzoekt de Raad *in casu* een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM, dat correspondeert met artikel 4 van het Handvest.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

In het kader van deze vordering moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekster, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar Duitsland.

In het Dublin-gehoor werd verzoekster gevraagd waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienen en of zij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag zouden rechtvaardigen. Verzoekster verwees naar het feit dat haar halfbroer in België is en zij met hem wenste verenigd te worden. Verzoekster verwijst eveneens naar het respect voor de mensenrechten. Verzoekster verklaarde verder uitdrukkelijk: *“ik heb niets tegen Oostenrijk of Duitsland maar mijn hoofddoel was om naar hier te komen bij mijn halfbroer. In Oostenrijk of Duitsland ken ik niemand.”* Aangaande haar gezondheidstoestand verklaarde verzoekster: *“ik heb psychische problemen en ik word hiervoor behandeld. Ik krijg ademhalingsproblemen. Ik vergeet snel, ik krijg hoofdpijn. Ik hou niet van drukte en ik wil graag alleen zijn.”*

Uit deze verklaringen blijkt klaarblijkelijk dat verzoekster geen enkel gewag heeft gemaakt van systeemfouten in de Duitse opvangsituatie of asielprocedure. Het is enkel de raadsman die hieromtrent thans in het verzoekschrift een betoog ontwikkelt. Voor verzoekster primeert klaarblijkelijk haar persoonlijke situatie, met name het feit dat zij een halfbroer heeft in België en het feit dat ze psychische problemen heeft. Aangaande deze laatste problemen heeft ze echter geenszins aangevoerd dat ze in Duitsland niet de gepaste hulp heeft gekregen of bij overdracht geen gepaste hulp zou kunnen krijgen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zowel aangaande de aanwezigheid van de halfbroer als wat betreft de psychische problemen uitgebreid heeft gemotiveerd.

Zo leest de Raad:

“De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, een in België verblijvende halfbroer te hebben. Raadpleging van de gegevensdatabase leverde evenwel geen resultaat op. Betreffende de vermeende aanwezigheid van haar halfbroer in België, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende halfbroer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere

aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Wat de vermeende halfbroer van de betrokkene betreft, merken we vooreerst op dat raadpleging van de gegevensdatabank geen resultaat opleverde en dat we tevens niet in het bezit zijn van een schriftelijke verklaring zoals hierboven vermeld. Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens haar verhoor - wat haar gezondheidstoestand betreft - verklaarde psychische problemen te hebben en hiervoor behandeld te worden. Ze gaf aan dat ze ademhalingsproblemen krijgt, snel vergeet en hoofdpijn krijgt. Ze voegde er nog aan toe dat ze niet van drukte houdt en graag alleen wil zijn. We merken evenwel op dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken daarnaast dat op grand van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar vermeende halfbroer en haar zou bestaan en dat de vermeende halfbroer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grand van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Betreffende haar vermeende gezondheidsproblemen, wensen we eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in haar geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien."

Waar verzoekster aanhaalt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de halfbroer van verzoekster en erop wijst dat er geen bewijs voorligt van een raadpleging van het nationaal register om diens aanwezigheid na te gaan, stelt de Raad vast dat verzoekster zelf erkent dat zij pas na de bestreden beslissing een kopie van de identiteitskaart van haar halfbroer heeft voorgelegd, evenals enkele medische stukken van Carda. Op het ogenblik van de bestreden beslissing kon de gemachtigde bijgevolg geen rekening houden met die stukken. Desalniettemin heeft de gemachtigde zijn motieven niet beperkt tot de loutere vaststelling dat de raadpleging van de gegevensdatabank geen resultaat opleverde. De gemachtigde heeft wel degelijk verder gemotiveerd als zou de halfbroer wel degelijk aanwezig zijn in België dermate dat verzoekster geen belang heeft bij dit argument dat geen bewijs zou voorliggen dat de gemachtigde het register heeft nagekeken. De gemachtigde motiveert verder door erop te wijzen dat de halfbroer niet kan beschouwd worden als gezinslid in de zin van artikel 2, g, 9 of 10 van de Dublin III Verordening. Ook in het licht van het artikel 16 van de Dublin III Verordening, specifiek van toepassing op afhankelijke personen, en in het licht van artikel 17 van de Dublin III Verordening heeft de gemachtigde verder gemotiveerd. Aangaande artikel 16 heeft de gemachtigde de specifieke voorwaarden toegelicht vooraleer in het kader van die bepaling een situatie van afhankelijkheid wordt aangenomen (wettelijk verblijf broer, familiebanden in herkomstland, elementen die aangeven dat de broer in staat is voor de afhankelijke zus te zorgen en schriftelijke verklaring dat de betrokkenen dit wensen). De gemachtigde stelt niet overtuigd te zijn van de daadwerkelijke relatie van afhankelijkheid en van het feit dat de broer in staat is voor verzoekster te zorgen. De Raad is er thans in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid toe gehouden een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek te doen van alle elementen die worden voorgelegd

(art. 39/85, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet) en dus kan thans aangenomen worden dat een begin van bewijs voorligt van de aanwezigheid van verzoeksters halfbroer in België. In het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoekster de gemachtigde op de hoogte gebracht heeft dat zij bij haar broer verblijft. Toch liggen nog steeds geen afdoende elementen voor dat er effectief van een afhankelijke relatie sprake zou zijn nu nog steeds geen afdoende elementen voorliggen dat de heer G.A.S. in staat is voor verzoekster te zorgen, noch ligt een schriftelijke verklaring voor dat zij dat wensen. Ook in het licht van artikel 8 van het EVRM meent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, maar ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of andere familierelaties tussen volwassenen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). Mutatis mutandis moet dus ook voor een verhouding tussen een meerderjarige broer en zus een duidelijke afhankelijkheid zijn aangetoond. *In casu* meent de Raad *prima facie* dat, zelfs rekening houdend met het gegeven dat verzoekster psychische problemen heeft en bij haar halfbroer inwoont, een dergelijke band van afhankelijkheid niet afdoende is aangetoond om aan te nemen dat haar overdracht naar Duitsland een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. Zoals aangehaald ter zitting leest de Raad noch in de voorgelegde attesten, noch in een ander stuk van het administratief dossier dat de zorg van haar broer noodzakelijk wordt geacht of waaruit die zorg zou bestaan. De Raad volgt dan ook verweerder in de nota waar hij stelt dat naast een gezamenlijk adres geen andere indicaties voorliggen van een bijkomend afhankelijkheidsverband en dat het feit dat de halfbroer de enige familie in Europa zou zijn, hieraan geen afbreuk doet.

Een gelijkaardige opmerking kan gemaakt worden wat betreft de medische stukken die blijkens het administratief dossier wel zijn overgemaakt aan de gemachtigde en waarmee de Raad bijgevolg op grond van artikel 39/85, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet moet rekening houden. Uit het medisch attest van Dr. B.P. van 19 januari 2017 blijkt dat deze arts de psychische problemen van verzoekster bevestigt doch stelt dat een verblijf in CARDA voor 1 maand volstaat. Ook het attest van 17 januari 2017 van Mw. A.B., directeur van Carda, attesteert enkel dat verzoekster sedert 9 januari 2017 in Carda verblijft in het kader van individuele therapie. De psychische problemen zijn bijgevolg wel aangetoond, doch de termijn die de arts heeft voorgeschreven voor het noodzakelijk residentieel verblijf is thans verstreken en het blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster op het ogenblik van de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 maart 2017, beslissing die de behandeling van de thans bestreden beslissing imminent heeft gemaakt, niet meer bij Carda verbleef. Ter zitting stelt de raadsman van verzoekster dat zij wel nog ambulante wordt behandeld en dat het einde van de behandeling in Carda samenhangt met de afgifte van de thans bestreden beslissing doch dit neemt niet weg dat de arts in diens attest van 19 januari 2017 duidelijk de duur van de noodzakelijke residentiële behandeling beperkt heeft tot een maand. Uit de thans voorliggende stukken blijkt overigens niet dat verzoekster nu nog in ambulante behandeling is voor de psychische problematiek.

Aangaande de psychische problemen heeft de gemachtigde wederom de motieven niet beperkt tot de vaststelling dat er toen op het ogenblik van de bestreden beslissing geen medisch attest voorlag. De gemachtigde wijst er eveneens op dat zij conform artikel 32 van de Dublin III Verordening de informatie aangaande bijzondere behoeften van verzoekster zal overmaken zodat meteen de adequate medische verzorging en behandeling kan gegeven worden. De gemachtigde is van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat in haar geval de verantwoordelijke lidstaat er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Ter zitting gevraagd of verzoekster haar raadsman heeft ingelicht over problemen over toegang tot medische verzorging in Duitsland of over het feit of verzoekster deze psychische verzorging aldaar heeft gevraagd, blijft hij het antwoord schuldig. De Raad herhaalt dat verzoekster in haar gehoor bij de gemachtigde niet het minste probleem in Duitsland heeft aangehaald. In een dergelijke situatie en mede in acht genomen de *infra* gevolgde redenering over de algemene opvangsituatie in Duitsland, meent de Raad dan ook dat verzoekster te ver gaat waar zij aanstuurt op het vragen van garanties van de Duitse autoriteiten aangaande haar opvang.

De Raad acht bijgevolg niet aangetoond dat de gemachtigde onzorgvuldig is te werk gegaan of niet afdoende heeft gemotiveerd aangaande de individuele elementen die verzoekster heeft aangehaald met betrekking tot de aanwezigheid van haar halfbroer en de psychische problematiek. Er blijkt *prima facie* geenszins op grond van de individuele motieven dat verzoekster in Duitsland een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit de individuele elementen blijkt *prima facie* niet dat de discretionaire bepaling zoals vervat in artikel 17 van de Dublin III Verordening, die de mogelijkheid biedt aan een Lidstaat om de verantwoordelijkheid op te nemen o.m. omwille van het verenigen van familierelaties, thans verplichtend moet geïnterpreteerd worden.

Verzoekster poneert eveneens dat de nodige informatie in het licht van artikel 4 van de Dublin III Verordening niet werd verstrekt. De Raad merkt op dat dit artikel betrekking heeft op de informatieplicht die rust op de schouders van de gemachtigde inzake de Dublinprocedure, meer bepaald met betrekking tot de doelstelling van de Verordening, de criteria, het persoonlijk onderhoud, mogelijkheid tot beroep, mogelijkheid tot uitwisseling van gegevens en recht op toegang tot de hem betreffende gegevens. Verzoekster stelt niet ingelicht te zijn over de mogelijkheid om informatie te geven en betreft dit specifiek op haar psychiatrische problemen. Er kan op grond van de gegevens van het administratief dossier vastgesteld worden dat verzoekster werd gehoord in het kader van het Dablingehoor en dat de gemachtigde in het kader van dit persoonlijk onderhoud de zorgvuldigheid heeft gehad om verzoekster de mogelijkheid te geven elementen aan te voeren inzake haar gezondheidssituatie teneinde de overdracht aan Duitsland te verhinderen. Verzoekster heeft ook een document ondertekend waarbij zij instemt met het uitwisselen van gezondheidsgegevens door de lidstaten. Een schending van artikel 4 van de Dublin III Verordening lijkt *prima facie* niet aannemelijk.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift, doch niet in haar spontane verklaringen bij de gemachtigde, ook systeemfouten aan zowel wat betreft de opvang als wat betreft de asielprocedure in Duitsland.

Vooreerst voert zij aan dat het AIDA-rapport, waarop de gemachtigde zich heeft gesteund, niet in het administratief dossier zou zitten, hetgeen feitelijke grondslag mist.

Verzoekster voert aan dat door de stijging van het aantal asielzoekers zij geen toegang zal hebben tot een opvangcentrum, of als ze zou worden toegelaten, het om overbevolkte centra zou gaan, ze zal aan zichzelf overgelaten zijn en op straat moeten leven, ook voor de privéhuisvesting en toegang tot gezondheidszorg zou verzoekster niet in aanmerking komen. Verder stelt verzoekster dat indien ze geen opvang in een centrum zou krijgen, ze met 300 euro zou moeten rondkomen. Vooreerst kan niet ontkend worden dat Duitsland in het recent verleden een massale instroom van asielzoekers heeft gehad en dat dit een operationele uitdaging vormt, maar uit het AIDA-rapport (pagina 52, 53) blijkt dat de Duitse autoriteiten inspanningen leveren om bijkomende centra te openen om de opvang van de asielzoekers in menswaardige omstandigheden te laten verlopen. Uit het rapport blijkt dat problemen van opvang, waaronder overbevolking in centra's, opgelost wordt op verschillende manieren en in laatste instantie door 'emergency shelters'. Uit het AIDA-rapport (pagina 53) blijkt dat deze bestaan uit gymzalen, containers, opslagplaatsen of kantoorgebouwen. Uit het rapport kan ook afgeleid worden dat de Duitse autoriteiten deze opvang beschouwen als tijdelijk totdat er nieuwe centra zijn gebouwd of tot andere gebouwen omgevormd zijn tot opvangcentra. Er blijkt eveneens uit de informatie op pagina 64 dat gespecialiseerde behandeling voor getraumatiseerde asielzoekers en slachtoffers van foltering kan voorzien worden door gespecialiseerde dokters en therapeuten in verscheidene gespecialiseerde instellingen. Uit het AIDA-rapport blijkt dus niet dat de vrees van verzoekster op straat te belanden, zonder toegang tot gezondheidszorg *prima facie* reëel is en er blijkt *prima facie* evenmin dat er actueel systematische gebreken zijn in de opvang van asielzoekers in Duitsland in de zin van een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het weze herhaald dat verzoekster heel uitdrukkelijk verklaarde "*ik heb niets tegen Oostenrijk of Duitsland maar mijn hoofddoel was om naar hier te komen bij mijn halfbroer. In Oostenrijk of Duitsland ken ik niemand*". De Raad acht het dan ook zowel in het licht van de persoonlijke verklaringen als in het licht van de informatie in het AIDA-rapport geenszins problematisch dat niet specifiek bepaald is in welk opvangcentrum verzoekster zal terechtkomen.

Waar verzoekster wijst op de toegang tot de rechtsbijstand, wijst de Raad erop dat de geschetste situatie in lijn lijkt met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Procedurerichtlijn). Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures, doch wat deze beroepsprocedures betreft

stelt artikel 20, 3 van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. Een gelijkaardige bepaling valt te lezen in artikel 27, lid 6 van de Dublin III Verordening. Bijgevolg volgt de Raad de gemachtigde waar hij stelt dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Het feit dat er juist in een rechterlijke controle is voorzien, biedt een waarborg tegen partijdigheid in het toekennen van kosteloze rechtsbijstand. De Raad leest hierin geen gefundeerde vrees voor een schending van de artikelen 13 van het EVRM of artikel 47 van het Handvest.

Wat betreft de aangehaalde problematiek van racisme en geweld wenst de Raad aan te stippen dat racistisch geweld geen enkele lidstaat vreemd is. Er blijkt echter geen graad van racisme die wijst op systeemfouten in de Duitse procedure of op het systematische stigmatiseren van asielzoekers als groep waartegen de Duitse overheden geen bescherming zouden kunnen of willen bieden.

In het algemeen onderstreept de Raad dat verzoekster heeft nagelaten om haar betoog aangaande de algemene systeemfouten in Duitsland ook maar enigszins te staven met enige concrete verwijzing naar het AIDA-rapport, waarvan ze verkeerdelijk meent dat het niet in het administratief dossier zou zitten, of naar een andere betrouwbare bron om haar betoog rond het reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest als gevolg van systeemfouten of de algemene situatie kracht bij te zetten.

De aangehaalde elementen inzake opvang, procedure en racisme kunnen bijgevolg volgens de Raad geenszins een reëel risico hard maken op een situatie waarbij verzoekster in geval van overdracht mensonwaardige of vernederende behandelingen verboden door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou moeten ondergaan.

Eveneens kan de Raad op grond van het bovenstaande *prima facie* geen schending aannemen van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 13 van het EVRM of 47 van het Handvest of van de artikelen 4 en 17 van de Dublin III Verordening.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES